

גיליון מס' 690  
פרשת שמות תשפ"א

דף	שבת	שבת	שבת
18:09	17:51	16:16	יזע"ל
18:06	17:55	16:51	חל-אביב
18:06	17:51	16:22	חוסה
18:10	17:55	16:58	באר שבע

# נחלרי נצח

יז"ל צ"ע מוסדות ברוסלב | בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

## דבר ראש הישיבה

### להינצל מהחלל הפנוי

**העגלון המומחה · העצוב שנשבר · החומרות השחורות · החכמה האפיקורסית · הניגון הקדוש · הזמירות המְחִיִּית · כל זאת ועוד - ביריעה המרתקת שלפנינו**

המעבדה והמצוות שעושין מחמת החומרות והמרה שחורות שלהם. והחכמה הגדולה שבכל החכמות הוא לבלי להיות חכם כלל, רק לעבוד אותו יתברך בתמימות ובפשיטות. והעקר הוא כי רחמנא לבא בעי".

משמע שהחומרות היתרות באות מן החכמות החיצוניות, שזה היפך התמימות, כלומר שאדם לא מקבל באהבה ובתמימות את מה שעובר עליו. והחכמות החיצוניות והעצבות הזו נמשכים מן החלל הפנוי כמובא בליקוטי מוהר"ן (תורה ס"ד): "מחמת שאין בהשכל אנושי לישבם, על ידי זה נדמים לחכמות וקושיות. ובאמת אי אפשר ליישב אלו הקושיות, כי אלו הקושיות של אפיקורסית הזאת באים מחלל הפנוי, אשר שם בתוך החלל הפנוי אין שם אלקות כביכול".

### התבודדות מתוך שירה

וממשיך שם רביז"ל ואומר שמה שיכול להוציא את האדם מן החוכמות האלו זה דוקא הניגון של הצדיק, כי הניגון של הצדיק יש בו תמימות ופשיטות והוא יכול להאיר עם הניגון שלו את התמימות. ומה שמקביל לעבודת הניגון היא התפילה, כי התפילה היא ברשעה שירה, ולכן כדי לצאת מן החלל הפנוי הזה צריך להתחזק בתפילה וכן בשעה התבודדות שהיא תפילה.

### ועל אלו האנשים נאמר וחי בהם ולא שימות בהם, כי אין להם שום חיות מהעבודה והמצוות שעושין מחמת החומרות והמרה שחורות שלהם

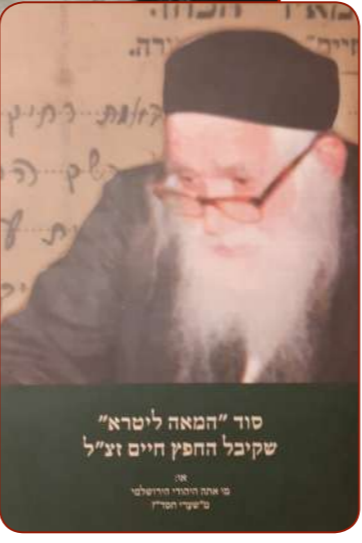
ואכן עיקר עבודת התמימות היא השעה התבודדות שהיא גם כן שירה וניגון, ונשמתבודד בשדה ודאי אפשר בסיום ההתבודדות לשיר ולרקוד לה'. וכאשר אדם שומע את הצדיק לעצבות, הרבה פעמים האדם לעצבות, כי התענית מושכת את האדם ונפלים ולא מרצים בעבודת ה', ומרגישים שלא למדנו מספיק, או לא התפללנו מספיק ככוונה, ונפלים לעצבות, ואז במקום לצאת מן העצבות אנחנו מחפשים חומרות וחושבים שזה מה שיחיה אותנו, ועל כן רביז"ל אמר לא להרבות בתעניות אלא במקום זה להרבות בתפילה והתבודדות, כי התענית מושכת את האדם לעצבות וכדומה.

על זה כתוב בקיצור ליקוטי מוהר"ן (מו, ג) שצריך לעבוד את ה' ללא חומרות, וז"ל: "גם החכמות שיש בעבודת השם בעצמו צריכין גם כן להרחיק מאד. היינו מה שחושב ומדקדק ביותר וחוקר אם הוא יוצא כראוי במה שעושה, ומחפש אחר חומרות יתרות. ואלו החכמות מפילים מאד את האדם מעבודת ה'... ועל אלו האנשים נאמר וחי בהם ולא שימות בהם, כי אין להם שום חיות לעשות תשובה מתוך התחזקות, אמונה ותמימות."

להזמנות: **02-6289761** **052-7679638**  
שכיל חדש נפתח אל הלב  
ספרו החדש של הרב"ח שמואל שטרן שליט"א

להערות והארות: 10203040msh@gmail.com < לתרומות: 054-8475902 > ת.ד. 5779 ירושלים

## הסיפור והתמונה שנחשפים לראשונה



## שיחת חברים

ה היה לפני כשנה. הרב דן שלזינגר הגיע כהרגלו מדי בוקר אל שוק הפשפשים, במטרה לחפש אחר תמונות, ניירת וכתבים ישנים. "מניסיונו של נברון", הוא אומר בחיך, "אני יודע שהפריטים בעלי הערך הרב ביותר מתגללים לא פעם דווקא על רצפות השוק, לאחר שסוחרים עסקו בהם לפני שנים. זוהי בדיקת הסיבה שאיני מוותר מידי יום על תענוג החיפושים".

## חמישים שנות תיעוד

אלא שלא כמו ברוב הימים, שהוא יוצא מהשוק בידיים ריקות, הפעם הבחין שלזינגר בתמונה שמן הרגע הראשון צדה את עיניו. "אני עוסק בתיעוד כתבים עתיקים כבר מאז גיל 17. היום אני בן 72, כך שיש לי מספיק ניסיון", הוא אומר, "די לי בטביעת עין קלה כדי להבין האם מדובר במסמך בעל ערך, או שאין מה לעשות בו". הפעם הוא שיער כבר מן הרגע הראשון שלתמונה המתגלגלת על רצפת השוק יש ערך מרבי, שכן נראה כי הדמות המופיעה בה היא לא פחות מדמותו של החפץ חיים - רבי ישראל מאיר הכהן מראזני זצ"ל.

הוא שילם עליה בסביבות ה-20 שקלים בלבד, אלא שבימים האחרונים הוא פרסם אותה יחד עם חוברת מיוחדת שהוציא על דמותו של החפץ חיים, והיא עושה רעש בכל העולם היהודי. תמונה נדירה של גדולי ישראל היא תמיד מעניינת, אך כאשר מדובר בחפץ חיים גדל העניין פי כמה וכמה, שכן כידוע - החפץ חיים היה סרבן צילומים מושבע.

התמונה התפרסמה בתקופה האחרונה בעקבות חוברת אותה הוציא הרב שלזינגר ובה סיפור מיוחד שהתרחש עם החפץ חיים, כאשר החפץ חיים חיפש במשך שנים יהודי שתרם לו 100 לירות למען עלייתו לארץ ישראל, אך לבסוף כשהבין שלא יעלה חיפש החפץ חיים להשיב לו את הכסף, אך הוא לא הצליח לגלות מי הוא התורם. חוקרים רבים בקשו לגלות מי הוא התורם האלמוני, ובחוברת הזו זה מתגלה.

## זהו האיש

"התגלית הגיעה בעקבות שקניתי בשוק הפשפשים

כמה ארגזים של אדם בשם יוסף לוי חגיז. בזמנו הוא התגורר בתל אביב ובירושלים, בהמשך עבר לבני ברק וגם לטבריה. מצאתי במכתביו מסמכים מעניינים מאוד, כאשר ביניהם היה מכתב בו הוא התכתב עם אשתו של החפץ חיים - מרת פרידה ע"ה."

"גיליתי שמי שתרם את הכסף הוא לא אחר מיוסף חגיז, אותו אדם שמצאתי ארגזים שלמים עם כתביו, כך בניתי את החוברת שיצאה לאור בשבוע האחרון תחת השם 'סוד המאה ליטרה שקיבל החפץ חיים זצ"ל'. בחוברת יש מסמכים וגילויים מאוד מעניינים בנושא".

"למעשה, זו הפעם הראשונה שניתן להבין עד כמה שהחפץ חיים נכסף לעלות לארץ, ומה בדיקו עבר עליו באותה תקופה".

"את התמונה צירפתי לחוברת, אך היא לא חלק מהסיפור. כפי שציינת, קניתי אותה בשוק הפשפשים. זהו צילום מקורי של החפץ חיים שהיה ארוז בתוך שקית ניילון, יחד עם איור של החפץ חיים חתוך מעיתון, כאילו כדי להראות שמדובר באותו האיש."

## תמונה בלידת ברירה

בצילום ניתן לראות את החפץ חיים יושב על יד השולחן, כאשר משני צדדיו יושבים שני מארחים המזכירים באופן מופלא את הרבנים שליוו אותו בביקורו בכנס זוה"נ, בטרטון שנחשף עליו לפני כמה שנים".

ידוע שהחפץ חיים לא הסכים מעולם להצטלם, מלבד כאשר בתמונה בה הוא נדרש לעשות זאת לצורך הוויזה לעליה ארצה. אני משער שבתמונה הנדירה שבידי הוא הצטלם ככל זאת כי הלך לאסוף כספים עבור הישיבה. הגברים כיבדו אותו באוכל וביין, ואז הכניסו מצלמה הביתה וכבר לא יכול היה לטרום. אין לי ספק שהוא לא אהב את זה."

הכי קרוב - הכי מפנק  
המיני עשירי חדר בלון שמאורי הצינן!  
050-4141-497 / 052-7679638  
avraham201@gmail.com

## ענישה באהבה

הילד באמת בשעת הענישה...]

### לא כל הזמן!

הדבר השני שעלינו לזכור הוא שענישה אינה חינוך, היא הכנה בלבד לחינוך. העונש רק מעמיד את הילד על מקומו, מנמיך את יצרו הרע, כשאחרי נפשו פתוחה יותר לקבל את החינוך האמיתי, בין אם בהסבר על "איך מתנהגים בבתנו" כעשה טוב ובין אם בהבהרה חד משמעית ש"לא נוכל לקבל התנהגות כזו" כסור מרע.

ומסיבה זו הענישה היא האפשרות האחרונה בהחלט, לאחר שניסינו את כל האפשרויות האחרות עליו, וכדי להרגיע את עצמנו או רודים בו ומעניקים לו את המביע לו.

מאותה הסיבה גם אי אפשר להעניש בתדירות. במקרה ואנו מבחינים בילד שאינו משתפר ועושה תדיר דברים עליהם אנו נוהגים להעניש, עלינו לקחת פסק זמן ולחפש פתרון אחר. כאשר העונש לא עוזר והילד ממשיך בהתנהגות השלילית הרי שהחינוך לא עובד בצורה הזו, ועלינו להתייעץ עם אדם המבין בדבר. האדם הזה יכול אף להיות מחנכו של הילד במוסד בו הוא לומד במידה ואנו רואים שמדובר באיש חינוך אמיתי.

### על מה נענשתי?

דבר נוסף שנדגיש לפני סיום הוא, שבמקרים רבים הילד כלל לא מבין על מה הוא נענש, וזה דבר רעוע מאוד: בכך הפסדנו את העיקר, והחמצנו את המטרה! בסך הכל הילד הוא קטן, וגם דברים שנראים כעבורים עברונו - יכולים להיות עלולים לגמרי מבחינתו.

אפשר לראות ילד שמגיע הביתה ומספר להוריו על עונש שקיבל מהמחנך בת"ת או מהמונה בבית הספר, והילד כלל אינו יודע אם נענש על כך שדיבר עם חברו בשעת השיעור או על שלא ישב במקומו הקבוע, ובשיחה עם המלמד מתברר שהוא נענש על כך שהמבחן שנבדק יום קודם שיקף את ידיעותיו הדלות של הילד...

זו אמנם דוגמה קיצונית, אך אי בהירות תמיד יכולה להיות ועלינו לדאוג מאוד שהדבר לא יקרה. יש להסביר לבן בצורה ברורה שמעשה כזה וכזה אינו מקובל עלינו ועל שעשה כך מקבל את עונשו.

ומשפט אחרון לסיום, מתוך סקרנו המיוחד על חינוך "פיקדון משמיי": אל תדחה אבן אחר הנופל: גם אם ילדך עשה מעשים נגד רצונך, אחר התוכחה הענק לו האהבה!

ייבים להעניש. ילד שלעולם לא ייענש לא יגדל כראוי.

השאלה היא רק כיצד מענישים, מהי הדרך המובילה לענישה נכונה ונבונה, כזו שמיישמת את רצון ה' במדויק. מגלגלין עליו את הכל...

לפני הכל צריך לדעת שני דברים: הראשון הוא שאסור להעניש מתוך כעס. כולנו בני אדם, ולפעמים הילדים מצליחים לערער את שלווה רוחנו. זה מובן, אך יש לזכור שכך לא מענישים. כלל הזהב הוא שאין להעניש בגלל שהילד הצליח להכיעס אותנו, ואנו רוגזים עליו, וכדי להרגיע את עצמנו או רודים בו ומעניקים לו את המביע לו.

דוגמה שכיחה לכך היא במקרה בו הבן שובר כלי בבית, ואנו כועסים עליו מאוד ומענישים אותו בחומרה. זו טעות מוחלטת. עלינו לבדוק אם הילד עשה דבר שאינו הגון, וגם אם השתולל יתר על המידה אין זה אומר שעליו "לשלו" על מה שקרה בעקבות כך, במידה מסוימת שלא באשמתו. במקרה כזה העונש יהיה במידה מתאימה להשתוללות יתרה, ללא התייחסות לתוצאות הקשות שהיו לכך במקרה זה מבחינת הכלי היקר ללבנו.

## אהבה צרופה

גרוע מכך קורה כשבתוכי לבנו אנו מרגישים שיש לנו כעין מלחמה סמויה עם הילד, וכדי לנצחו אנו מענישים אותו כשכך אנו "מנצחים" כביכול את הילד.

על מעשה הענישה לבוא מתוך דעה צלולה וברורה, לאחר מחשבה אמיתית החפה ככל האפשר מנגיעות אישיות, שאחריה הגענו למסקנה כי לטובת חינוכו של הילד עלינו להענישו כדי שילמד לא לעשות כך יותר.

לא זו בלבד, אלא שבמעשה הענישה הרי אנו בעצם אוהבים לו ומוכיחים זאת בפועל: כשילד זר עושה משהו לא ראוי אנו מסתפקים בנענוע אצבע מתנפנפת לעברו ותו לא; הוא לא מספיק מעניין אותנו כדי להשקיע בו. לעומת זאת, כשילדנו האישי מבצע חטא ואנו מענישים אותו באופן הראוי, הרי ליבנו גואה מאהבה ודאגה כנה ואמיתית לילד, דאגה המביאה אותנו לדאוג שיהיה לו אך טוב ושלא יגדל פרא. אפשר לקחת את הפוסק הבא כתמצות של ההרגשה בשעת הענישה: "תוכו רצוף אהבה" [זה גם מדד לדעת אם אכן אנו מענישים כראוי: אם אנו ממשכיכים לאהוב את

הצטרפו כעת ותקבלו חיים טובים יותר מתאים לכל בני המשפחה

מיוחד למצטרפים כעת:

מסלול 1	מסלול 2
חודש ראשון - ב-1 ש' בלבד!	3 חודשים ראשונים - ב-99 ש' בלבד!
מסלול 3	מסלול 4
28 ש' לחודש - בלבד!	מסלול 5

הפיקע! גליון חודשי טבת

ניצוצות

02-623-1218

אבא או אמא

א תה יודע מה היה השם של אביו של הרב עובדיה זצ"ל? לא הרבה יודעים [ובסוד אגלה לכם שגם אני לא יודע]. אבל מה שם אמו? כולם יודעים: הרב עובדיה יוסף בן ג'ורג'יה.

מה, כל כך הרבה התפללו עליו כשהיה חולה עד שנחרט בזכרונו שם אמו בצמוד לשמו?

- הספרדים שקראו עכשיו את השורה האחרונה מקמטים את המצח להבין מה התכוונתי, אבל האשכנזים מבינים מצוין: בעדות אשכנז נוהגים להזכיר את שם האם רק כשהאדם חולה, ובטור כל הזמנים מזכירים אותו בשם האב; האם הרב עובדיה היה כל כך הרבה זמן חולה? אבל הספרדים נמדי מזכירים את האדם בשם האם... ולכן באמת מאוד פשוט למה כלולו מכירים רק את אמו של הרב עובדיה, כי כלולו שמענו רק את שמה מצוטט...

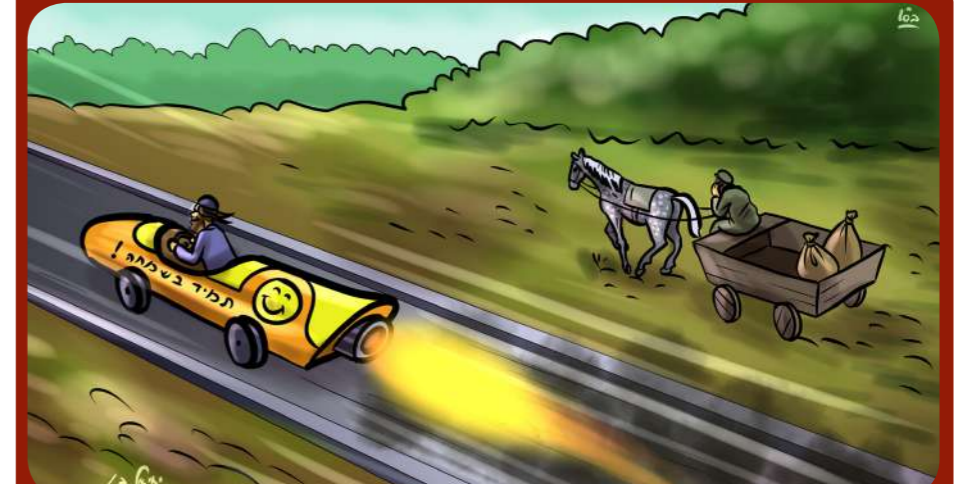
אז באו בניו באמת: מנהג הספרדים מובן בהחלט, ונאמרו עליו כמה טעמים כבדי משקל [למשל] שלא להזכיר את האב כיון שכמעט כל הגברים נכשלים בביטול תורה שהוא מהעבירות החמורות ביותר, ונשים ניצלות מזה], אבל מה ההגיון של האשכנזים האלו, שרק כשהאדם חולה נזכרים שהיה לו אמא? ...

על פי הקבלה התשובה יכולה להיות פשוטה: בספרים הקדושים מבואר שהאם מולידה בעיקר את גוף הילד והאב ממשיך בעיקר את הנשמה, ולכן כשהגוף חולה מזכירים את שם האמא, הרי היא זו שהביאה את הגוף הזה.

אבל רבי נתן מעניק בזה יותר. נתחיל עם הפסוק שבפרשתנו, שבו בעל הקריאה מסיים את עליית רביעי בקול תרועה למרות שהוא ממש באמצע דבריו של הקב"ה למשה: "זה שמי לעולם, זה זכרי לדור דור". פירוש הפסוק הוא שיש את שמו של הקב"ה, שם הוי"ה, אך אותו אין אנו מזכירים אלא שם אחר, שם אדוני'ת.

לצעירי הצאן

תתקדמו בחיים!



... ענה רבנו ואמר: "תעניו וסגופים הם דרכים ישנות להתקרב על ידיהם לה' יתברך, תפלה והתבודדות הם דרכים חדשות להתקרב על ידיהם לה' יתברך, אולם הכל שב לדרך הישן". רבינו'ת אמר לא להרבות בתעניות המביאות לעצבות ולמרה שחוקה, אלא במקום זה להרבות בתפלה והתבודדות..."

דירה של אמונה

עשור לפטירת רבי יששכר מאיר זצ"ל ראש ישיבת הנגב, שב"ק כ"ה טבת תשפ"א - תשע"א

ה אב והאם ישבו ליד השולחן. דלת המטבח הייתה סגורה, והם דיברו בקולות מהוסיים כדי שהמצותים הקטנים מעבר לדלת לא ישמעו כלום:

"ברוך השם, מגיעות הרבה הצעות טובות, בתיים טובים, משפחות של יראי שמים, אבל צריך להכריע על איזה מהם ללכת, איזה שידוך להתניע". האב מהנהן: "אם כעת זה קשה לנו, בשלב הראשוני ביותר, אין נעזר לבנו להחליט את ההחלטה הסופית? אך לאמיתו של דבר, אם נעשה את ההשתלשלות שלנו ונסמך על ה' שינקנו בנתיבות צדק - הוא אכן יעזור."

הדיון נמשך עוד מעט, ובשיעור דשמיא עלה שם אחד מן הרשימה. הצעה מיוחדת כלילת המעלות, והאב קבלן ידוע ומצליח, כך שמתן סכרה בצידה. "מגיע לו ליחזקאל שלנו" סיים האב בקורת רוח.

השידוך התקדם אט אט, וכשראו ההורים שהשידוך מתקרב לדי גמר התקשרו אל השדכן, ונגלה לכם שהוא היה אחד מראשי ישיבת הנגב בה למד יחזקאל, שיואל בטובו לשאל את הורי הכלה היכן הם נותנים את הדירה ובכמה אחוזים יצטרך צד החתן להשתתף.

הר"מ התקשר מגומגם לאחר כמה דקות, התנצלויות מרובות בכיו ואף

מבעד הפומית יכלו לראות כביכול את פניו המסמיקות: "אני מקווה שלא אמרתי לכם מידע לא נכון ולא אמרתי שהם מבטיחים משהו, כי אכן הם לא אמרו לי כלום, חשבתי שיש להם... אבי החתן קטע את דבריו: "לא אמרתם מאום לבד זאת שיש להם כסף, והדבר היה ידוע לי כך שעליכם אין אשמה. אבל למען השם, אמרו מה אמר אבי הכלה?"

"אבי הכלה אמר שהוא לא נותן מאום".

פצצה.

"מאום?"

"מאום, כלום, גורניט, נאדה".

האב היה המום. הוא היה בטוח שהסכום ירד משמעותית, אך שנמשך לא ייתן כלום לדירה? אולי זה מראה על מידות לא טובות, על סכסוכים במשפחה? ומאידך, הרי השידוך כבר כמעט לקראת הסוף! אם חשבו שביריה בין הצעות היא החלטה קשה, הגיעה השאלה הזו וטפחה על פניהם.

יחזקאל [המכוער] חתן הובא בסוד העניינים, אך לא היה נראה כי הוא נכנס ללחץ משמעותי. אמנם זו בשורה כואבת שיתכן והשידוך ירד מן הפרק בגלל עניינים כספיים, אך הספק לא מטריד אותו כלל, שאלה מסוג כזה שייכת לראש הישיבה רבי יששכר מאיר, שהוא יחילטי.

באפשרות הקרובה ביותר נכנס הבחור לחדרו של רבי יששכר מאיר וסיפר לו על ההתלבטות. "בירורנו, ולכאורה כל העניינים במשפחה על הצד הטוב ביותר, ולכאורה גם הכסף. למה הוא לא נותן? תעלומה" סיפר יחזקאל.

אבל אולי נלך על הצעות נוספות, אולי נבדוק אפשרויות של שידוכים "רחבים" יותר, לפחות כאלה שמציעים חצי דירה?"

רבי יששכר שמע, האיר את חיוכו הרחב ופסק את פסוקו: "לא לבטל, להמשיך".

"ומה אעשה, היכן אגור?" שאל יחזקאל. "שכור לך דירה כאן בנתיבות ליד הישיבה, וה' יצליח דרכך".

השידוך התקדם במהירות, וכבר למחרת שתו הצדדים לחיים בירושתים, בביתו המפואר של הקבלן, כשכל נתיבות מדברת - לשוא - על הדירה המיוחדת שיחזקאל קיבל לבטח בשידוך הנוצץ שסגר...



גם בתור סוחר, רבי יששכר מאיר

במסדרון הישיבה פגש הר"מ'השדכן את הרב מאיר, ולא הסתיר את פליאתו: "זה נכון שאתם הוריתם ליחזקאל לסגור את השידוך? למרות ההבטחה שריחפה באויר על דירה, שלבסוף התבררה כאויר בעלמא?". רבי יששכר לא הבין: "הרי הרמ"א כתב באבן העזר סימן ב' שהנושא אשה לשם ממון יהיו לו בנים שאינם מהוגנים, וכי מה לא ברור כאן?"

הר"מ התעקש: "לא אמרתי שיבטל את השידוך, אבל אפשר קצת לחוץ, קצת לאיים, אתם יודעים: בלי ללחוץ הפרה לא נותנת חלב". ושוב רבי יששכר בתומתו: "הרמ"א מסיים שם 'אלא כל מה שיתן לו חמוי וחמותו יקח בעין טוב ואז יצליח', ללחוץ ולהלחין לא נקרא 'בעין טוב'!". הר"מ נאנח במורת רוח והמשיך בדרכו.

עברו שנתיים. יחזקאל, שבינתיים נולד לו תינוק חמוד, התעלה בלימודיו בהיכל הישיבה בצל ראש הישיבה הנערץ, ובאחד הימים בישר לו שהוא מתעתד לעבור לירושלים. "איך? למה?" שאל הרב מאיר, ונענה:

אבי אשתו אכן קבלן מצליח, אך בשנים האחרונות כל כספו הנזיל היה מושקע בקרקע שכוחה, כך שלא היה ביכולתו להבטיח מאום ללוקחי בנותיו. בחודשים האחרונים התגלגלה העסקה, הצליחו התקוות שתלה בה הקבלן והוא יצא עם רווח נאה, אולי אף נאה מאוד.

הוא ישב עם אשתו ודן על האפשרויות השונות היכן להשקיע את הכסף, או אולי לתת את מקצתו לאחד הבנים, ואשתו היתה נחרצת: "יש לנו חתן טוב, יושב ולומד יומם ולילה, מעולם לא ביקש ולא ניסה לסחוט מעבר מה שאנו נותנים לו. אנו חייבים לתת לו דירה טובה כאן לדוגמה!"

עד כאן הסיפור המופלא.

ובשנת תשמ"ה, כשסיפר רבי יששכר את הסיפור לסופר "מוסף שב"ק" רבי מנשה פוטולסקי, הוסיף: "כשפגשתי את הר"מ הוא סיפרתי לו את החדשות הטובות: 'אתה רואה, גם בתור סוחר אני יותר טוב ממך'..."

(מקור: מוסף שב"ק תשמ"ה)

החיים בהלכה

בבכונת הרב"ג ר' בצלאל נהרי שליט"א, חמו"צ קהילת ז'כרון ישיעה - אלעד

שאלה:

האם מותר לשטוח מגבת רטובה מהמקוה לייבוש בשבת?

תשובה: בדרך כלל ניכר לכולם שלא כיבס את המגבת אלא מניחה להתייבש מהמקוה, ולכן הדברי יציב' מותר, אך יש הסוברים שהמחמיר בזה תבוא עליו ברכה, וכן יש שכתבו לא להניחה בפרהסיא מול השמש.

החכם דבר: נאמר ב"שולחן ערוך" (או"ח סי' שא סמ"ה) שבגד שנרטב אסור לשטוח אותו כדי שיתייבש, כדי שלא יחסדו בו שכביסו בשבת [ואסור גם במקום מוסתר כשאף אחד אינו רואה].

וכתב ה"משנה ברורה" (שם ס"ק קסו) שלכן כשאתה חוזר מהמקוה בערב שבת תשטח את המגבת מיד ואל תחכה שיהיה לילה [ואם אתה צריך את המגבת יבשה לשבת בבוקר - אפשר להקל לשטוחה בבית השמשות, כלומר לפני צאת הכוכבים].

אז נראה מדבריו שאסור לשטוח מגבת בשבת בבוקר וכד' כדי ליבשה.

אבל בשו"ת דברי יציב' (או"ח סי' קמג) כתב

שמכמה סיבות אין מקום להחמיר בזה [כי ה"מגן אברהם" מתיר לשטוח כשנרטב רק קצת (ע"י משנ"ב שם ס"ק קס"ג), וכן כי ניכר שלא כיבס את המגבת אלא התנגב בה (כעין מ"ש בשו"ת מ"ב שם ס"ק קס"ד), וגם רואים שפאותיו רטובות].

ובשו"ת משנה הלכות (חט"ו סי' צג), הוסיף סברות להיתר, שבשבת בבוקר כולם הולכים למקוה ומבינים שלא כיבס את המגבת, ובפרט שמניח אותו במקום המיועד לייבוש מגבת לאחר המקוה ולא אחר כביסה. אך גם בצירוף הסיבות הנ"ל כתב רק שהמקל בזה "אין מזניחין אותו", ולכתחילה אסור להניחם מול השמש בפרהסיא.

וכן בשו"ת מנחת יצחק (ח"ט סי' כ"א) כתב להקל, אך הוסיף שלכתחילה עדיף להחמיר ותבוא עליו ברכה.

נציין כי לכל הדעות מותר להניחה מקוצצת ומקופלת, לא בצורה בה מניחים לאחר כביסה (פסקי תשובות שם אות נט).

ניצוץ לשבת

מתוך גיליון 'ניצוץ', מגזין הלב לכל המשפחה

הוא אוהב אותי ואני אוהב אותו

הוא שמע, שקל, והתיישב בדעתו.

בשבתות מתנהל מניין בביתו, חסידי ברסלב נאספים שם לתפילות השבת. המניין הזה ציפור נפשו, הוא מרעיף עליהם כל טוב והם גומלים לו בדיבור ואהבת חברים. אחרי מוסף עורכים קידוש, פעמים רבות הוא מרעיף דיבורים מ"סיפורי מעשיות".

השבוע ביקש לומר דברים אחרים: "אני מעוניין לספר לכם דבר מה", וכך, בשלושה האופייניות לו, סיפר על המחלה, על המצב ועל תחזיות הרופאים. באותה נשימה, צחק לטבע ולבואותיו השחורות. כך אמר: "אינני מפקח למות. הקב"ה אוהב אותי, והוא יודע שאני אוהב אותו ומשתדל לעשות רצונו. אם שגגתי, הרי שבאותו היום בוודאי עשיתי תשובה..."



צחק על הטבע, ר' איתן כהן

איי מהיכן לוקחים בהירות שכזו?! להיות מסוגל להצהיר 'אני עושה רצון ה', ואם שגיאתי בוודאי עשיתי תשובה...?' התשובה לכך מסתתרת אי שם בשעות הלילה, ב'שדה', לשם הוא נוסע שנים להתבודד ולספר למי שהוא כל כך אוהב וכל כך בטוח באהבתו, את כל אשר על ליבו.

(מפרי קולמוס לבו של חתנו ר' דוד בריצמן, מגזין 'ניצוץ' טבת תשע"ט)

פתגם השבוע

כשהורים מחליטים לדרוש דבר מסוים עליהם לעמוד על דעתם

מתוך הספר 'פיקדון משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שטרן שליט"א

**להצלחת ולרפואת הרב אליעזר בן עמיא שליט"א**  
טל משה בן בת שבע ואדל  
בת דבורה ציפורה רחמים לכל הישועות

**העלון נתרם השבוע**

להצלחת משפחת שילר  
להצלחת משפחת שרון  
להצלחת משפחת אוקן

ט"ו תורה

**טאטע**

סטודיו ליצירה יהודית  
שיצוב נעים | צילום ילדים ומשפחות | מתנות ומזכרות |  
tate.odel@gmail.com | 054.844.1858